

Mācēt iesēt tā, lai sazaļo deļotprieks

Saruna ar Jēkabpils Valsts ģimnāzijas jauniešu deju kolektīva «Kauranieši» vadītāju Ingrīdu Feldmani

ILZE BIČEVSKA

15. februārī Krustpils kultūras centrā Jēkabpils Valsts ģimnāzijas jauniešu deju kolektīvs «Kauranieši» kopā ar saviem draugiem rīkoja deju koncertu ar nosaukumu «Mūsu laiks deļot!». Uz to bija aicināti «Kauraniešu» draugi – jauniešu deju kolektīvi: «Dzīpari» no Ogres Valsts ģimnāzijas, «Žuburi» no Lubānas, kā arī tautas deju ansamblis «Zelta sietiņš» no Rīgas un «Delveri» no Jēkabpils. Pagājušajā gadā «Kauranieši» nosvinēja apaļo 30 gadu jubileju, bet šogad kopā ar vadītāju Ingrīdu FELDMANI gatavojas XIII Skolu jaunatnes Dziesmu un deļu svētkiem.

Savas tradīcijas, savs salidojums, savs lepnums un sava nozīmīte

– Dzīmšanas dienu koncerti mums ir sena tradīcija, un primāri tie domāti kā mūsu dāvana sadraudzības deļu kolektīviem, mūsu pašu deļotāju ģimenēm un viņu draugiem, un, protams, jebkuram skatītājam, kam patīk tautas deļas. «Kauraniešu» deļotāji ir vidusskolēni. Tas ir vecums, kas man no laika gala patīcis vislabāk. Ļpaši no viņiem – desmitie, jaunieši, kuri nupat pabeigūši pamatskolu un sākuši mācības vidusskolā. It kā jau pieauguši cilvēki, kad padzmitnieka spītība jau pagājusi, bet vienlaikus viņos vēl dzīvo jauks maksimālisms. Viņi ir gatavi ņemt visu, ko tiem piedāvā, tvert dzīvi pilniem malikiem un vienlaikus atdot enerģiju atpakaļ skolotājam. Un cik patīkami vērot, kā tas, kurš vēl nebija īsti atvēries, pamazām izlien no savas kūniņas! Patīk redzēt izaugsmi jaunajos cilvēkos, kas no tā brīža, kad esam satikušies, turpmāko trīs gadu laikā izveidojas. Tā visa dēļ vērts darīt šo deļu skolotāja darbu, – stāsta Ingrīda Feldmane.

Tautas deļas viņa māca tieši tik ilgu laiku, cik ilgi pastāv «Kauranieši», un patlaban rit kolektīva trīsdesmit pirmais gads. Ingrīda stāsta, ka šo kolektīvu dibināja pirms trīsdesmit gadiem, 18. februārī tam bija pirmais iznāciens skatītāju priekšā, pirmā deļas. Tādēļ katru gadu, kopš «Kauranieši» pastāv, 18. februārim tuvākajā sestdienā tiek svinēta ģimnāzijas deļu kolektīva dzīmšanas diena. Sākumā koncerti izdeļoti tikai pie sevis mājās – ģimnāzijā, kur skatītāju lomā bija jauniešu vecāki, bet vēlāk jau šie koncerti, uz kuriem vienmēr ieeja ir par brīvu, pārtapa par jubilāru dāvānu arī plašākai sabiedrībai.

– Tā tiešām ir mūsu dāvana, mūsu pienesums, ko paši arī pa daļai sponsorējam. Ko izdeļojām

šogad? Katrā dzīmšanas dienas koncertā mēs neaprobežojamies tikai ar repertuāra deļām. Meklēju deļas, kas varētu piestāvēt tā brīža sastāvam, ko viņi varētu «pacelt». Ir, kad konkrētais sastāvs var latīņu celt uz augšu; ir, kad tā jāpalaiž zemāk, bet, kā sacījuši skatītāji, man šo varēšanu un repertuāru izdodoties labi sabalansēt. Kur ņemu deļas koncertprogrammām? Visur. Ir «YouTube», ir kursi, ir metodiskie materiāli. Es varu pavadīt visu dienu, lūkojot cauri deļas un domājot, kas no tā kuram no manis vadītājiem kolektīviem varētu piestāvēt. Kopumā deļu ir ļoti daudz, protams, visas tieši mums neder. Ir arī tās deļas, kuru autori neļauj katram tās izmantot, bet ir gana arī ko paņemt no publiski pieejamajiem metodiskajiem materiāliem. Esmu arī runājusi ar autoru, lai atļauj «uzlikt» viņa autordarbu, un lielākoties arī ļauj. Vēl ir arī deļu katalogs, ko nemitīgi papildina ar jaunrades deļām. Tās pārsvarā ir ļoti novērtētas dažādos konkursos. Patlaban manā darbā ļoti palīdz mūsdienas tehnoloģijas, kas ļauj deļu noskatīties video. Agrāk bija disks vai kasetīte, nu viss atrodams konkrētā mājaslapā. Vai es pati arī veidoju jaunrades deļas? Ļoti minimāli, taisu izgājienus vai nogājienus tikai konkrētam notikumam. Kad biju jaunāka, tad gribēju radīt deļas, bet secināju, ka tas tomēr nav mans. Cauri gadiem saglabājusies mana meiteņu deļas «Divupītes» ar grupas «Autobuss debesis» mūziku. Pat, ja biju nolikusi malā un nolēmusi, ka vairs nevajag, tad meitenes, kā tik par to uzzinājušas, tā vēlas to deļot. Jaunrades jomā es pret sevi esmu paškritiska, bet domāju, ka par šo manu deļu man tiešām nav jākaunas. Turklāt materiāla netrūkst, nav vajadzības veidot pašai savas horeogrāfijas, – par repertuāra meklēšanu stāsta Ingrīda Feldmane.

Ja šogad, kā jau neapaļas dzīmšanas dienas koncertā, uzstājas tikai

pašreizējais vidusskolēnu kolektīva sastāvs, tad pagājušajā gada jubilejas koncertā uz skatuves kāpa ap simts bijušie un tagadējo «Kauraniešu». Arī zāle bijusi pilna ar skatītājiem, jo katram no deļotājiem sanāca draugi un ģimenes kuplā skaitā. Ingrīda stāsta, ka veselu gadu, gatavojoties lielajam dzīmšanas dienas koncertam, bijušie «Kauranieši» tikušies nedēļas nogalēs mēģinājumos. Kopumā koncertam gatavojās septiņi agrākie sastāvi, kopā apgūtas gan jaunas deļas, gan atsauktas atmiņā tās, kas pirms daudziem gadiem mācītas skolā.

– Tādā veidā cenšamies satīkties koncertā ik pa pieciem gadiem. Galvenie entuziasti apzina savus laikabiedrus, «uzliekam» agrākās deļas šajās jubilejas reizēs. Droši varu apgalvot, ka, sākot no divdesmitās jubilejas, uz skatuves bija šis simts agrāko un tā brīža «Kauraniešu» deļotāji. Visi mūsējie. Šis jubilejas mums faktiski ir kā salidojumi, uz kuru atbrauc gan tie, kuri arī patlaban deļo citos kolektīvos, gan tie, kuri kopš skolas laika vairs ar tautas deļām nenodarbojas. Bet uz apaļās jubilejas koncertu visi gatavi gada laikā apmeklēt mēģinājumus, jo joprojām jūt sevi piederību «Kauraniešiem». Pēc tāda paša principa tagad gatavojamies «Delveru» divdesmit piecu gadu jubilejai. Protams, šajā procesā izaicinājums ir ne tikai apgūt un atkārtot deļas, bet arī sagādāt tērpus simts deļotājiem, kuri ir dažādu vecumu un auguma parametri. Pārsvarā es koncertiem visu menedžēju pati, jo esmu gan vadītāja, gan tērpju pārzinātāja un režisore. Arī koncertmeistare. Nē, es nespēļēju, es «dziedu», lai arī dziedāt neprotu. Es skaitu. Redziet, man no trim kolektīviem tikai vienā ir koncertmeistars, «Kauraniešiem» koncertmeistara nav jau sen, tāpēc es mēģinājumos skaitu: «Viens, divi, polciņa! Lec! Polciņa!» Un tamlīdzīgi. Ir arī fonogrammas, bet līdz tām vēl jānonāk, mācoties soļus. Protams, lielajā jubilejas koncertu sagatavošanas darbā bez kultūras namu darbinieku palīdzības nu nekādi. Arī no deļotāju vidus nāk talkā cilvēki gan kā repertori, gan citādi piepalīdz, uzņemoties dažādus darbinus. Tā kopā strādājam, – stāsta Ingrīda Feldmane.

«Kauraniešiem» ir arī

Ingrīda Feldmane «Kauraniešus» izveidoja un kolektīvu vada jau trīsdesmit pirmo gadu. Laika gaitā agrāko deļotāju skaits sasniedz ap simtu, un uz «Kauraniešu» apaļajām jubilejām bijušie deļotāji brauc uz mēģinājumiem, kā arī uzstāties svētku koncertā no tuvienes un tālienes. Tas ir viņu salidojums un gaidīta tikšanās, pilna sirsniņas un prieka.

sava nozīmīte, kas tapa uz kolektīva piecu gadu jubileju. Toreizējais ģimnāzijas direktors Roberts Aišpurs devis savu svētību, un nozīmītes izgatavotas apvienībā «Daiļrade» Rīgā. Un tā pēc šīs formas izgatavotā «Kauraniešu» nozīmīte, līdzīgi kā vidusskolas žetons, absolvējot vidusskolu, tiek pasniegta katram, kurš deļojis šajā kolektīvā.

– Kolektīva ballītēs vai dzīmšanas dienas koncertos katram pie krūtīm piesprausta šī nozīmīte. Man rāda: redzi, Ingrīda, es esmu to saglabājis! – stāsta skolotāja.

Gūst gandarījumu no audzēkņu izaugsmes

Ingrīda Feldmane patlaban ir trīs deļu kolektīvu vadītāja: ģimnāzijas «Kauraniešu», Krustpils kultūras centra jauniešu deļu kolektīva «Delveri», un trešo gadu viņa vada arī vidējās paaudzes deļu kolektīvu «Delve», kas darbojas Jēkabpils tautas nama paspārnē.

– Starp citu, nosaukums «Delve» pie manis atnāca interesanti: ir viena nopietna folkloras grupa ar šādu nosaukumu, kura strādā dziļi un pamatīgi un kura man ļoti patīk. Reiz skatos – uz viena mūsu

deļotāja kreklīna nodzisuši daži burti, un palicis tikai «Delve...». Visbeidzot, kad uzzināju, ko šis vārds nozīmē, tad sapratu, ka būs labs nosaukums deļu kolektīvam. Delve – tā ir lāča ķepa. Izlasīju arī folkloras kopas «Delve» mājaslapā aprakstu par šo senvārdu, un kļuva skaidrs – jā, ir! – atceras Ingrīda Feldmane.

«Kauraniešiem» šogad ir uzdevums ļoti nodeļot 7. marta skatē un tikt uz XIII Skolu jaunatnes Dziesmu un deļu svētkiem. Vadītāja lēš, ka kopš 1994. gada, kopš pastāv šis kolektīvs, ar saviem dažādu laiku vidusskolēniem būtu aptuveni trīspadsmit dziesmu un deļu svētkos. Ne tikai skolēnu, bet arī lielaļos, jo Latvijas izglītības iestāžu vidusskolēni jau sen kā tiek aicināti kuplīnāt arī lielo deļu svētku programmu. Tikai jāapgūst jauniešu deļu kolektīvu repertuārs, un tas katrā dziesmusvētku gadā arī tiek paveikts. Izņēmums nebija arī 2023. gada dziesmusvētki. Patlaban gan no tiem deļotājiem, kuri togad bija Rīgā, lielākā daļa jau skolu absolvējuši. Tā ir skolēnu deļu kolektīva vadītāja sāpe – visi tik ļoti sadeļojušies, bet jau laiks šķirties... – Kad agrāk man nebija

jauniešu, kas seko pēc skolēniem, kad nebija vidējo, kas seko pēc jauniešiem, tad izlaidumos bija asaras: visi raudājām, pulciņā apķērušies. Tas tiešām ir sāpīgs moments, kad tavi audzēkņi aiziet projām. Bet, ja ir iespēja ar viņiem satīkties nākamajā līmenī – jau kā ar studējošajiem – un darboties tālāk, tad vairs nav tik sāpīgi, jo redzi, kā viņos ir paguvus iesēties un sazaļot deļotprieks, kas prasās augt tālāk. Un nav svarīgi, vai viņi turpina deļot pie manis vai aiziet uz citu kolektīvu, par ko arī man prieks. Tad šķiršanās vairs nav tik sāpīga. Turklāt esmu iemācījusies no savu audzēkņu izaugsmes gūt gandarījumu. Lai arī tas dara grūtāku manu darbu, bet es pieņemu deļot visus, vai tas būtu astotklasnieks, devītklasnieks vai atnāk deļot uz «Kauraniešiem» tikai vienpadsmitajā klasē. Vajag tik, lai cilvēkam būtu vēlme deļot, – stāsta Ingrīda Feldmane.

Deļu skolotājiem patlaban jāsarokas ar skolēnu mazkustības radītajām sekām, kad grūti bērnu vai jauniešu iekustināt, kad tas neprot atvērties, iekļauties vai ir neieinteresēts. Arī Ingrīda piekrīt šim faktam, bet tomēr uzskata, ka pavisam traki nav, jo uz deļošanu atnākušie tomēr ir ieinteresēti cilvēki. Vismazkustīgākie nemaz neatnāk. Tiesa – dabūt skolēnu uz deļošanu kļūstot arvien grūtāk. Daļu potenciālo deļotāju «savāc» sportā, kas nav slikti, jo arī sportisti agrāk nāca uz deļām, bet tagad slo-dze ir tik liela, ka nesanāk. Turklāt gan koncerti, gan mači notiek sestdienās. Maču ir ļoti daudz, un sports tiek atbalstīts vairāk nekā deļas.

– Tā jau nav, ka trūkst bērnu, kuri gribētu kustēties. Jā, pēc pandēmijas vienu brīdi šķīta, ka viss iesāktais ies zudībā. Tā pie mums tiešām izskatījās. Bet tad atkal sākās jauna kustība. Kā skolā pierunāju un aicinu bērnus nākt uz «Kauraniešiem»? Septembrī izliekam afišas, kurās aicinām nākt uz mēģinājumiem, un tie, kas atnāk, kad viņiem iepatikas, atved līdz ar draugus. Lai arī to daru ne pārāk bieži, bet esmu apstaigājusi atbilstošās ģimnāzijas klašu grupas un mudinājuši nākt pie mums deļot. Tādā veidā uz laiku bija izveidota pat 7.–9. klašu grupa «Delverēni», diemžēl nu vairs nav. Gribētos

Dzimšanas dienas koncertā šā gada februārī. Uzstājas Jēkabpils Valsts ģimnāzijas jauniešu deju kolektīvs «Kauranieši». Atraktīvā un jautrā deja «Govju kazaks». Vēlam ģimnāzijas dejotājiem veiksmi šīsdienas skatē!

«Lecamdancis». Dejo «Kauraniešu» un «Delveru» puīši.

D. GAGUNOVA foto

vēl pamēģināt veidot šo pēctecību, jo no «Develrēniem» izauga laba vidusskolas vecuma dejotāju kopa. Bet pēc pandēmijas laikā šis vecumposms pazuda, man, klasē ieejot, jau bija grūtāk runāt par dejām, jo pretī raudzījās acis, kas nesaprata, par kādām dejām es te runāju. Viņi jau nebija to dzīvē pieredzējuši. Viens cilvēks arī nevar pavilkt visas dejotāju klašu grupas, būtu vajadzīga sistēma, kurā bērni sākt deju no bērnu dārza vecuma. Tad arī veidotu laba pēctecība, – stāsta Ingrida Feldmane.

Kāds ir dejotājs? Atbildīgs un labestīgs

Lūdzot paraksturot, kas ir dejotājs, skolotāja teic, ka, pirmkārt, tas ir atbildīgs cilvēks, jo viņam ir atbildība par savu kolektīvu, par savu tērpu, ko tu skaisti iznes uz skatuves. Atbildība ir regulāri nākt uz mēģinājumiem, strādāt komandā. Atbildība ir par rezultātu, jo dejotājs saprot, ka viņš kolektīvā nav kā solists. Tā arī ir attieksme pret apkārtējiem – atvērta, draudzīga.

– Labestība. To mēs, vadītāji, noteikti cenšamies jauniešos ielikt. Mēs katrs esam citādi. Vienam sanāk uzreiz, citam – vēlāk. Viens piedzimis ar labu ritma sajūtu, citam iet grūtāk, bet, ja reiz viņš atnācis uz deju kolektīvu, tad viņam šo skolu vajag, un līdz zināmam līmenim dejojot var iemācīt katru. Tāpat kā jebkurā no mācību priekšmetiem – katru var iemācīt līdz zināmam līmenim. Protams, ja skolēns mācās. Un šo iespēju es dodu katram. Ja reiz jaunietis rudenī atnācis, tad līdz nākamajam feb-

ruārim viņš būs iemācīts, lai koncertā varētu nodedot vismaz vienu deju. Vairāk es nesolu, jo nav viegli mācīt neritmisku vai nesabiedrisku bērnu. Bet es paturu prātā, ka viņš jau nenāktu uz deju kolektīvu, ja tāds arī vēlētos palikt – neritmisks un nesabiedriskis. Un pārējiem saku, ka jāizdomā, kā mēs kopā varētu palīdzēt tam, kuram tik labi neiet. Mācu labestību, – stāsta Ingrida Feldmane.

Patlaban «Kauraniešos» ir ap trīsdesmit dejotāju. Vadītāja vērtē, ka šis ir viens no labākajiem laikiem kolektīva pastāvēšanā, jo nav jādomā, kā noturēt sastāvu, bet var vienkārši strādāt. Pat, ja visi dejotāji nav vienā līmenī. Kā jau pārsvarā deju kolektīvos mūsdienās, meiteni ir vairāk, bet «Kauraniešos» arī par puīšu trūkumu nevarot žēloties. Un tērpī? Šogad dziesmusvētki – jābūt sapucētiem.

– Trīsdesmit gadu laikā esam izveidojuši labus krājumus. Tērpu noliktava mums tiek papildināta nepārtraukti, un visu allaž uzturam labā kārtībā. Tā ka mums ir, no kā izvēlēties. Vēl jāņem vērā fakts, ka man ir trīs deju kolektīvi, un līdz ar to vajadzības gadījumā varam draudzīgi samainīties savā starpā ar tērpu komplektiem. Labi ir arī tas, ka mani kolektīvi nāk no trim iestādēm: ģimnāzijas, Jēkabpils tautas nama un Krustpils kultūras centra, kas nozīmē labāku apgādi un lielāku izvēli. Protams, gadās, ka no kāda komplekta nekas tā īsti neder – kam par garu, kam par īsu, bet arī te ir iespēja variēt. Tādas lietas kā pastalas dejotāji gādā sev paši. Arī deju kurpes, zeķes un baltās tērpu detaļas ir pašu dejotāju

ziņā. Šīs lietas jāuzpasē pašiem, un vecāki atvasēs atbalsta, jo šīs prasības naudas izteiksmē nav dārgas, – stāsta Ingrida Feldmane.

«Kauranieši» gatavojas dalībai divos svētku koncertos

Kā «Kauraniešiem» veicies ar XIII Skolu jaunatnes Dziesmu un deju svētku repertuāra apguvi? Vadītāja secina, ka vidusskolēniem ar repertuāru veicas katros svētkos. Samērā interesants ir arī šā gada deju lielkoncertu repertuārs. Reizēm sākumā gadās, ka deju grūti pieņemt, bet, kad tā labāk apgūta, tad aiziet. Turklāt vidusskolas posma repertuāra dejas rakstura ziņā ir atšķirīgas, kas ir labi un interesanti.

– Tas pats slavenais «Govju kazaks», kas tagad tā patīk gan dejotājiem, gan skatītājiem. Sākumā, kad tā vēl bija jauna deja, nezināju, kā lai skolēniem to iemāca, jo viņi to nesaprata. Tad pamazām, pamazām, un redzēju, kā dejotāji atveras arvien vairāk. Jā, varbūt šī nav tā dejiskākā, jo augstu jācilā kājas, bet, kad jaunieši saprot savu darbu uzdevumu, tad arī iemil šo deju. Viņi secina, ka to varam izdarīt, šo varam izdarīt, un tā rodas prieks. Līdzīga arī ir «Ābrama polka». Tai ir divu autoru horeogrāfija, mēs pēdējos gados «Ābrama polku» dejojām Ilmāra Dreļa horeogrāfijā. Un skatītājiem šis jautrās dejas, protams, aiziet uz urrā. Tagad gaidām skati. Kā visi pretendējam uz tautas deju lielkoncertu «Es atvēru Laimas dārzu», un skatē piedalāties šajā grupā, kur ir četras obligā-

tās un viena izvēles dejas. Un vēl ir iespēja pieteikties uz otru programmu, uz skatuviskās dejas uzvedumu «Viedvasara». Tur gan ir ļoti liela konkurence, vidusskolas grupā ir divi komplekti, katrā no tiem dotas divas trīs dejas, bet galā uz koncertu paņems tikai astoņpadsmit deju kolektīvus no katra komplekta. 7. marta skatē izdejosi arī izvēles deju no uzveduma «Viedvasara». Kā mums ies, nezinu, bet mēs domājam tā – kāpēc nepamēģināt? Prognozēt grūti, turklāt pēc skates koekstīviem neviens nepaskaidro, kāpēc iedoti tik vai tik punkti, jo žūrijas lēmums ir galīgs un nepārsūdzams. Jāteic, ka tieši «Viedvasaras» dejas atrauti no kopējās ainas varbūt skatītājiem ir grūtāk saprotamas. Mūsu jubilejas koncertā februārī mēs un draugu kolektīvi izdejotām tās visas. Tomēr jādomā: iekams visi kolektīvi nebūs sanākuši uz lielās skatuves kopējā ainā, nebūs skaidrs, ko katra deja nozīmē, – stāsta Ingrida Feldmane.

Vajadzīga pēctecība gan dejotājiem, gan skolotājiem

Noslēgumā nedaudz par skolotāju pašu. Ingrida Feldmane ir matemātikas skolotāja, un šī profesija apgūta Daugavpils Pedagoģiskajā institūtā. Izvēlējusies mācīties tieši tur, jo institūtā bija deju kolektīvs «Laima».

– Zināju, ka līdztekus matemātikai es Sabiedrisko profesiju fakultātē varēju apgūt arī deju kolektīva vadītājas profesiju. Pēc tam, kad iestājos institūtā, aizgāju dejojot «Laimā». Pēc augstskolas nedaudz piedalījos jaunie-

šu deju kolektīvā, bet, uzsākusi darbu skolā, ātri nonācu pie idejas, ka jāveido savs deju kolektīvs. Jā, pa laikam dejuju arī bērnagados – sarīkojumu dejas skolā. Mana matemātikas skolotāja mācīja dejas, un viņa vienu brīdi mācīja tieši meitenes, un arī es tur piedalījos. Tā kā tieksme dejojot man bijusi vienmēr, apkārt darbojās kolektīvi, kuros būtu varējusi piedalīties, bet varbūt man pietrūka pašapziņas? Vēl biju arī šahiste, un šī nodarbe arī prasīja laiku. Līdz ar to skolas laikā dejas man palika kā nepiepildīta vēlme, ko īstenoju tikai studiju gados. Un tā 1994. gadā sāka darboties «Kauranieši», kuros šajos gados bijis tik daudz audzēkņu. Ka tā padomā, cik liels cipars! Savas matemātikas stundas patlaban esmu samazinājusi līdz minimumam, kolektīvu vadīšana prasa daudz laika un darba. Gribētos sev pastāvīgu palīgu, jo darbs ar scenārijiem, tērpiem, plānošanu, un deju meklēšana – tas man kā vadītājai ir darbs visas nedēļas garumā. Ja tiksīm uz lielkoncertu «Es atvēru Laimas dārzu», tad Rīgā paies pilna nedēļa. Ja uz «Viedvasaru», tad klāt vismaz vēl trīs dienas. Nu jau arvien grūtāk kļūst atrast skolotājus, kas būtu gatavi braukt līdz uz svētkiem. Man jau kolēģes teikušas: «Ingrida, tas būs pēdējais gads!». Grūti ir, jā. Taču man kā vadītājai svarīgi būt kopā ar savējiem ne tikai nodarbībās, bet šajā kopā būšanā nedēļas garumā – tā allaž ir vērtīga un, protams, vajadzīga lieta. Svētku maratonā pienāk vidusskolēnam brīdis, kad no noguruma neiztur nervi, un tad man jāprot palīdzēt savākties. Jābūt arī psihologam. Un kā nu ne? Jāceļas sešos vai septiņos, astoņos jau sākam strādāt, vakarā vēlu mājvietā. Grūti. Bet jaunietim

gribas arī «patusēt», un agrāk varēja uzrīkot ballītes skolu, kurās mūs izmītināja, pagalmos. Tas nekas, ja visa nakts pavādīta nomodā! Jautra ballīte dod citu sparu nākamajai dienai. Tagad nedrīkst traucēt, kaimiņos esošie sūdzēsies. Bet tik fiziski un morāli grūtā darbā vajadzīgs arī līdzsvars: kopīgs atpūtas pasākums. Slikti, ka tas izpaliek. Tāpat jaunieši negulēs, kādu nakti pavadīs laiku sarunās. Cik skaisti bija tad, kad dziesmusvētku ballītē mums spēlēja «Kreicburgas ziķeri»! Viss skolas pagalms pilns, deju koristi, deju dejotāji. Un visi otrā rītā naski dodas uz mēģinājumu stadionā. Jā, stadionā ir savs koncerts dalībniekiem, bet vai nu visiem tur gribas tik tālu doties no dzīvesvietas pēc tam, kad ilgi gaidīts krastmalā un kājots lielajā gājienā? Jā, pavadošajiem skolotājiem, protams, ir vieglāk, ja nav šīs ballītes uz vietas, bet jauniešiem tā būtu vajadzīga, – uzskata Ingrida Feldmane.

Bet pašā nobeigumā vēlreiz par pēctecību. Ingridu Feldmani uztrauc, ka Jēkabpils novadā patlaban neveidojas deju skolotāju pēctecība. Daudzi patlaban jau ir pirmspensijas vecumā. Kur ņemt maiņu? Varbūt vajag lielākas algas kolektīvu vadītājiem? Pašreizējais atalgojums ir pilnīgi nepietiekams, pat smieklīgs. Balstīties uz skolotājiem, kuriem tā ir sirdslieta, vien nav prāta darbs, jo ko darīs, kad vairs nebūs, kas māca? Kā varēsīm nodrošināt un saglabāt šo Latvijas tradīciju, kas iekļauta UNESCO cilvēces nemateriālā kultūras mantojuma sarakstā, ja neatvēlam cieņpilnu atalgojumu deju skolotājiem? ●

Vairāk foto skatīt
www.bdaugava.lv
sadaļā «Galerijas»

Būt daļai no kopuma, turpināt tradīciju.

Jēkabpils novada kolektīvi gatavojas
XIII Skolu jaunatnes dziesmu un deju svētkiem

XIII LATVIJAS SKOLU
JAUNATNES
DZIESMU
UN DEJU SVĒTKI

